Sportul — PRIETEN DRAG AL COPIILOR NOȘTRI

A venit primăvara, tăticule!

de NICUȚĂ TANASE

★ ★ ★

Mă credeți că în copilăria mea n-am pus piciorul pe o minge de fotbal? De jucat am jucat, dar cu minge de cîrpă. Cînd ni se „dezumfla" balonul, alergam la groapa de gunoi de pe cîmpul lui Lăptaru', în căutare de ciorapi. Pentru că, vedeți, oamenilor din mahalaua noastră nu prea le convenea să arunce ciorapi. Să fi fost ei cît de rupți... La groapă găseam ciorapi pentru că gunoiul venea din centru. Dacă vreți să știți, eu eram singurul care reușeam să-l „găuresc" pe Dorinică, care se pretindea cel mai al dracului portar din tot Giuleștiul. De fapt, el era și căpitanul echipei „11 draci" (s-a... ratat pînă la urmă, pentru că a intrat ucenic și nu-i mai ardea de fotbal).

Dacă se ocupa cineva de noi atunci? Asta vreți să știți? Vă spun: Se ocupa de noi Mutul de la manutanță. Incolo nimeni. Cine ne amenaja terenul? Cine ne dădea echipament? Tot el. Venea mereu și ne întreba: „Aveți nevoie voi copii de un scuar, de un solar, aveți nevoie de un teren sportiv, de un bazin de înot etc.?"

Da, numai el se interesa. N-a marcat Petschowschi în toată viața lui atîtea goluri cîți mărăcini am scos eu din tălpile picioarelor.

Totuși, în 1940, vreo 20 copii din mahalaua mea, printre care și eu, făceam cros, atletism, îmbrăcați în echipament sportiv. La o lună o dată se dădea plecarea din fața frizeriei lui Anghel. Alergam pînă la mînăstirea părăsită și înapoi. Ne era mai mare dragul să ne vedem în echipament. Să nu credeți cumva că Mutu de la manutanță ne-a făcut rost de acel echipament. Eu făceam rost. Eram atunci ucenic la Leonida. Lucram în aceeași secție cu nea Popescu, care răspundea de echipa de fotbal a garajului. Prin el făceam rost de echipament. In fiecare lună îmi dădea acest echipament să-l duc la o spălătoreasă. Inainte de a-l duce la spălat aterizam cu echipamentul în Giulești și organizam o competiție. N-a mers mult povestea asta, că s-a auzit. Cum să nu se audă? Să facă sport niște copii în echipament și să nu se audă? Ce-am pățit eu pentru crosurile astea, nu vă mai povestesc!... Era cît p-aci să se desfacă contractul între mine și patron.

Da, făceam și noi sport!

Am ascultat zilele trecute de pe balcon o discuție a copiilor de pe strada mea. Printre ei era și Dănuț (fii-miu).

— O, bine că a trecut iarna asta — zicea Gyuri, un puști care vorbește repede. — Mă plictisisem de patinaj.

Panait, alt puști, care cică e legitimat la piticii Rapidului, avea probleme. Vrea să-și ia dezlegarea și să vină la Dinamo.

— Eu m-am înscris la Palatul Pionierilor la șah, la înot și la tenis — se lăuda Ștefan, fratele fetiței care poartă ochelari.

I-am auzit pe urmă formînd lotul „națională" de mîine la fotbal. Portar: Dănuț; centrul înaintaș: Lolică; Panait: inter stînga; Gyuri: extremă dreapta; Ilie: mijlocaș; Alecu; stoper etc. A apărut Lolică cu mingea de fotbal. (Strada mea are doar 19 numere. Sînt vreo 5—6 mingi de fotbal și uneori deh, geamuri sparte).

— Haideți, măi, facem la „două"... Dănuț e la noi... aperi Dănuț?...

Și lotul național de mîine a început antrenatul.

După antrenament a venit Dănuț la mine și mi-a arătat genunchii zdreliți. Mi-a zis:

— Uite, tăticule, a venit primăvara.

De unde să știe Dănuț că primăvara vine doar de 15 ani?

Micii hocheiști din Miercurea Ciuc

In recreații, în ziua aceea, în toate școlile din Miercurea Ciuc nu era decît un singur subiect de discuție: „puștii" de la Voința cîștigaseră la Gheorghieni cu 6-4! Era primul meci, prima victorie a micilor hocheiști din orașul de la poalele Harghitei.

Miercurea Ciuc nu se dezminte. Acest oraș, care a dat hocheiului nostru atîția și atîția jucători fruntași, se poate mîndri cu cea mai bogată activitate a echipelor de copii. De altfel, nu greșim cu nimic dacă afirmăm că la Miercurea Ciuc popularitatea fotbalului este mult umbrită de cea a hocheiului pe gheață. Aici, copiii încep să patineze de la 4—5 ani și primele cuvinte din vocabularul lor sportiv nu sînt „henț" sau „corner", ci „crosă" și „mantinelă".

„Voința" din localitate știe să canalizeze dragostea copiilor din Miercurea Ciuc pentru hochei. An de an, noi „contingente" de copii sînt încadrate în echipele de pitici și juniori, au asigurate condiții bune de activitate (echipament, crose, patine), o bună muncă de instruire. In sezonul recent încheiat, Voința a avut două echipe de copii: una alcătuită din puști sub 14 ani (cîteva zeci patinează zilnic, ore în șir, sub îndrumarea jucătorilor din echipa întîi) și alta de juniori, din rîndul căreia antrenorul Paul Sprencz intenționează să promoveze cîțiva chiar în lotul formației campioane. Un real talent s-a dovedit mai ales portarul Boghean Ion, de a cărui pregătire s-a ocupat în mod deosebit internaționalul Ferenczi.

Să așteptăm viitorul sezon. Ce surprize ne mai rezervă pepiniera de hocheiști de la Miercurea Ciuc?

C. RADU

„Sînt antrenor la Palatul Pionierilor"

...Intr-un palat care acum 20 de ani avea, cred, un antrenor de golf și unul d'éscrime. Sînt antrenor în noul Palat al Pionierilor, unul din cei opt antrenori ai micilor sportivi cu cravate roșii. Am dorit întotdeauna să mă aflu în mijlocul copiilor. Regimul nostru mi-a împlinit și mie dorința. Am ajuns profesor de educație fizică și, peste toate, antrenor de fotbal, chiar la Palat, în mijlocul copiilor cu bujori în obraji, plini de sănătate și de voie bună.

In minunatul crîng al Palatului îmi aștept în fiecare zi elevii. Către ora programului, pe treptele palatului se revarsă sportivii. Pe fotbaliștii mei îi recunosc încă de sus. Sînt mereu primii în această voioasă alergare... cu obstacole.

Și iată-ne la startul celor două ore de antrenament. Totul e să organizezi și să temperezi zelul copiilor îndrăgostiți de fotbal. Nu știu cum e la echipele „celor mari", dar la noi în cerc antrenamentul crește în intensitate, atingînd virful în momentul fluierului final, care marchează sfîrșitul celor 120 minute. Acum încep regretele și chiar plînsetele. Vă mărturisesc că și eu încerc aceleași regrete. Și totuși, ultimul fluier e mai puternic decît celelalte (cărțile așteaptă deschise, pe mese). In sfîrșit, mingile își găsesc odihnă. Sub pretextul relaxării, copiii se mai aruncă spre stacheta atleților sau spre panoul de baschet, dar asta nu durează decît vreo 10 minute. Alergarea spre casă menține tempoul ridicat.

Una din numeroasele echipe de fotbal ale pionierilor
Foto: T. Roibu

Și nici n-ar putea fi altfel. Cei 20 de fotbaliști ai mei au trecut cu succes examenul de admitere pentru cercul de fotbal, în care proba cea mai importantă este cea a carnetului de note. Dar examenul de admitere nu e totul. Una din sarcinile mele este legătura permanentă cu școlile. In asemenea condiții, perfecționarea stilului la poartă nu se face în detrimentul ortografiei, ci dimpotrivă...

Uneori amînăm perfecționarea stilului. Avem treburi mai de seamă. Intr-o zi am fost împreună cu copiii la Muzeul de Istorie a Partidului, în altă am revăzut cu emoție glorioasa noastră Griviță Roșie, nu de mult am fost la „Semănătoarea". I-am văzut pe micii mei fotbaliști zăbovind mult în fața exponatelor care ilustrează momente din istoria Partidului, i-am văzut dezlipindu-se cu greu de mașinile atelierelor, înconjurîndu-i pe maiștrii darnici în lămuriri și am depășit de fiecare dată timpul afectat vizitei.

...Sînt din ce în ce mai fericit în mijlocul copiilor. Palatul Pionierilor, cîmpul meu de lucru, e o școală a timpului liber, un ajutor neprețuit dat școlii noastre noi, făuritoare a tinerei generații.

prof. DUMITRU MATEI
antrenor de fotbal la Palatul Pionierilor

Campionatul interstrăzi — primul „examen public" al celor mai mici fotbaliști

In Tg. Mureș fotbalul înregistrează necontenit noi simpatizanți. Il practică muncitori de la fabricile și întreprinderile din localitate, studenți de la Institutul Medico-Farmaceutic, elevi de la școlile medii și profesionale.

Il practică cu aceeași ardoare și cei mai mici sportivi ai orașului, elevi de la școlile elementare. Pentru ei, comisia regională de fotbal — prin colegiul de antrenori — dovedește o grijă permanentă. Astfel, micilor fotbaliști li se pun la dispoziție terenuri, echipament, instructori. Cei mai talentați sînt selecționați și repartizați diferitelor asociații sportive din oraș pentru a constitui viitoarea pepinieră a secțiilor de fotbal respective.

„Tradițional pentru micuții sportivi iubitori ai fotbalului — ne spunea președintele consiliului regional U.C.F.S., tovarășul Simon — este însă campionatul interstrăzi. Zeci de străzi din localitate își au echipele lor. La întrecerile care se organizează, veți vedea echipe însoțite nu numai de școlari, ci chiar de suporteri formați din locatarii străzilor respective. Un deosebit interes pentru aceste întreceri interstrăzi manifestă și conducerile unor școli, cum este cazul șc. elementare nr. 4, 7, 9 și 10. Așa cum sînt organizate, întrecerile interstrăzi constituie primul „examen public" al viitorilor fotbaliști din orașul nostru".

Intr-un raion...

In raionul Arad, ca de altfel pretutindeni în patria noastră, copiii se bucură de toată dragostea și grija organelor și organizațiilor sportive, care se străduiesc să le asigure o activitate bogată. In multe comune din raion, la Vinga și Frumușeni, la Curtici și Macea, la Dorobanți și Pîncota, la Șiria și Vladimirescu, există secții speciale pentru copiii care au îndrăgit atletismul, voleiul și tenisul de masă. Două discipline care se bucură de mare popularitate printre copii sînt fotbalul și șahul. De curînd, la Arad s-a desfășurat un concurs la șah cu participarea a 80 de copii. Cei mai buni s-au dovedit Gheorghe Tărău și Gherghina Manole, ambii din comuna Șiria.

Nici în orașul Arad preocuparea nu-i mai mică. Atît consiliul orășenesc U.C.F.S., cît și asociațiile și cluburile sportive manifestă o deosebită grijă față de activitatea sportivă a copiilor. La tenis de cîmp și înot, de pildă, funcționează cu multă regularitate centre de copii. Centrul de tenis este pe lîngă U.T.A. și cei 32 de copii sînt îndrumați de Ernest Takács. 60 de copii sub 11 ani învață înotul la centrul existent pe lîngă școala sportivă de elevi. Pînă acum au fost organizate patru concursuri. Anul trecut au învățat înotul 600 de copii, sub conducerea antrenorului Ioan Borza.

La atletism, peste 400 de copii activează în 15 secții care funcționează pe lîngă școlile elementare, iar la gimnastică centrul de pe lîngă asociația sportivă U.V.A.—A.M.E.F.A. este frecventat de 130 de copii — fii ai salariaților uzinelor. Din rîndurile acestor copii, pregătiți de antrenorii M. Botez și Gh. Dema, s-au remarcat în cele patru concursuri de pînă acum o serie de elemente talentate, printre care Francisc Hengler, Ana Fodor și Ioan Szilagy.

Aceste acțiuni, ca și multe altele, pe care le întreprind organele sportive dovedesc grija permanentă pentru copii, pentru viitorul sportului nostru.

ȘT. IACOB
corespondent

Cum pregătesc copiii de la clubul Progresul

La clubul sportiv Progresul din București, în cadrul căruia activez de la înființarea lui, își desfășoară pregătirea nu numai sportivi consacrați, ci și numeroși copii, care sînt inițiați în tainele diferitelor sporturi. In toamna anului 1958 s-au înființat la Progresul centre de copii cu ore speciale de antrenament la tenis, volei, baschet, înot, tenis de masă, fotbal etc. Centrul de la tenis de masă mi-a fost încredințat mie. Cînd am venit, am găsit vreo 4—5 copii care băteau mingea la întîmplare. I-am urmărit, le-am analizat posibilitățile și am început să-i învăț cum să țină paleta și cum să execute corect loviturile. In primele ore de pregătire, lucrul a mers mai anevoie, deoarece o deprindere însușită greșit este dificil de îndreptat. Auzind de activitatea de la Progresul, mulți copii din cartierele învecinate au venit să se înscrie la club. In timp de un an s-au perindat pe la centrul nostru peste 50 de copii dintre care 25 continuă să fie prezenți permanent la antrenamente. Pe toți aceștia i-am legitimat la club și acum și ei fac parte din marea familiei a clubului Progresul.

„Uite, așa se ține paleta..." Angelica Rozeanu îi explică pionierei Angela Comșa cum se servește corect.

Am efectuat cu acești copii cîte trei antrenamente săptămînal, a cîte 3 ore de ședință. Am lăsat pe fiecare să se dezvolte în stilul care i s-a potrivit de la început — bineînțeles avînd grijă să-i corectez priza, executarea loviturilor, poziția corpului etc. Astfel, Marius Opran a avut de la început o tendință ofensivă. L-am lăsat să-și dezvolte lovitura din dreapta — pentru care avea înclinație — dar va trebui încet, încet să o completeze și cu celelalte lovituri de bază. Un altul, Ictinius Barbu, a arătat înclinații mai mult spre jocul cu efecte. L-am lăsat să învețe cît mai multe servicii cu efect, mingi tăiate cît mai puternic. Pionierul Silviu Dumitriu în vîrstă de 11 ani practică un joc complet cu tendință ofensivă. După cîteva luni de antrenament am împărțit acești băieți în trei echipe și i-am înscris în campionatul raionului Lenin, unde au jucat foarte multe meciuri împotriva formațiilor de seniori. Aceste întîlniri le-au ajutat mult și de la joc la joc s-a văzut că ei înregistrează progrese, că stăpînesc din ce în ce mai bine paleta. Toate aceste echipe s-au clasat în primele trei locuri în seriile în care au concurat, iar formația alcătuită din Opran, Dumitriu și Barbu a ieșit prima pe raionul Lenin, participînd acum în campionatul categoriei a doua a orașului București la seniori, unde a și obținut cîteva victorii frumoase. Aceștia sînt copiii care au cunoștințe tehnice, aș putea spune, mai avansate.

O ședință de antrenament se desfășoară în general în felul următor: la început are loc adunarea și raportul, apoi 15—20 de minute se execută pregătirea fizică generală. După aceea, pe rînd, fiecare joacă efectiv la masă o oră jumătate sau două (depinde de stadiul de pregătire ca și de numărul de copii prezenți la antrenament). Timp de o oră fiecare copil învață lovituri, iar în rest se dispută seturi pentru a se obișnui cu jocul pe puncte, cu lupta. Cam la două săptămîni, împărțiți după valoare, ei joacă un concurs turneu de cîte 6—8 jucători.

Conducerea clubului Progresul se interesează îndeaproape de pregătirea acestor copii și le pune la dispoziție în mod gratuit sălile, mesele de joc, mingile și echipamentul necesar. In privința creșterii elementelor tinere feminine stăm deocamdată mai slab. In vara aceasta însă ne-am propus să aducem la centrul nostru mai multe fetițe din cadrul școlilor patronate de club sau care locuiesc în cartier. Tuturor acestora le vom face un program special de pregătire, astfel ca peste doi ani să avem mulțumirea că și în această privință activitatea noastră va da roadele dorite.

ANGELICA ROZEANU
maestră emerită a sportului